

Her skal vi bli kjent med tre hovedgrupper av normative etiske teorier, nemlig utilitarisme, pliktetikk og dydsetikk. Disse tre hovedretningene innenfor normativ etikk har alle hatt stor innflytelse på politikk og lovgivning. De argumentene man møter i etiske og politiske debatter, vil svært ofte kunne plasseres i én av de tre hovedgruppene.

Det er vanlig å skille mellom **handlingsorienterte** og **aktørorienterte teorier**. Utilitarisme og pliktetikk er handlingsorienterte. De forsøker å gi generelle prinsipper for hvordan man bør handle. Dydsetikk skiller seg fra disse teoriene ved å sette søkelys på hva slags person man bør være, heller enn å gi betingelser for hva som er en moralsk riktig handling. Dydsetikk regnes derfor ofte som en aktørorientert teori.

Teoriene vi tar for oss i kapittel 16 og 17 er ettprinsipp teorier. Det betyr at de forutsetter at det er mulig å finne én og bare én målestokk som kan brukes til å finne et svar på alle spørsmål om hva som er rett eller godt. Det innebærer at hvis du for eksempel mener at det vanligvis er galt å lyve, at kvinner bør ha rett til selvbestemt abort frem til 22. uke, at legeassistert selvmord bør tillates, at man bør la være å kjøpe kyllingkjøtt, og at man bør avstå fra å dra på unødvendige flyreiser, så må alle disse konklusjonene til syvende og sist kunne begrunnes ut fra det samme prinsippet. Hvis en ettprinsipp teori lykkes i å finne det riktige prinsippet, har vi et veldig nyttig redskap. Det gir en «universalnøkkel» vi kan bruke til å besvare nye moralske spørsmål vi står overfor. Men utilitarister og pliktetikere har, som vi skal se i det følgende, veldig ulike syn på hvordan denne universalnøkkel ser ut.

Etiske ettprinsipp teorier forutsetter at det er mulig å finne én og bare én målestokk som kan brukes til å finne et svar på alle spørsmål om hva som er rett eller godt.